

De Opname van de bruidsgemeente belicht vanuit Hooglied

Context

Salomo (zijn naam betekend Vrede) beschrijft in Hooglied de liefde van een bruid naar haar bruidegom, als de liefde van God naar Zijn volk van Israël, Zijn oogappel (Zacharia 2:8) en daarmee ook naar Zijn bruidsgemeente. In een tijd van welvaart en vrede is de tempel gebouwd. In deze context mag Hooglied gelezen worden. Het was de tijd van de 'Gouden Eeuw van Israël' toen Salomo dit boekje geschreven heeft. (Hooglied 1:1.)

Interpretatie

Als wij het boek letterlijk willen interpreteren geeft ons dat inzicht in het mooie geschenk van de seksualiteit binnen het huwelijk. Dan is het boek Hooglied ons tot een schitterend voorbeeld.

Maar waarom zou Salomo, juist in de hoedanigheid van een koning, zijn gevoelens bij zijn seksleven openbaar maken? Het is een vraag die ons a.h.w. uitnodigt om Hooglied niet alleen letterlijk te lezen.

Hooglied gaat verder en is diepzinniger als wij het spoor volgen van de Herder. (Hooglied 1:8.)

Hooglied wil ons ook brengen bij de wijngaarden. (Hooglied 8:11+12.) Salomo verbeeld de liefde tussen bruid en bruidegom naar de werkelijkheid van ons gebed: te zijn waar onze Bruidegom is!

De allegorie van Hooglied brengt ons als bruidsgemeente bij de gekruisigde Jezus. Het één kan niet zonder het ander; elementen vanuit de werkelijkheid versterken de metafoor en omgekeerd.

Wie is in Hooglied de bruid van Salomo?

Is de Sulamitische vrouw genoemd in Hooglied 6:13 dezelfde als de Sunamitische Abisag, de schone maagd uit Sunem die David in zijn ouderdom koesterde. Het adjectief toont het verschil van één letter omdat het plaatsje Sunem ook wordt beschreven als Sjoeneem of Solem.

Sunem (1 Sam. 28:4) ligt tussen de weg naar Gilgal en de berg Karmel, ten zuiden van Naïn en ten noorden van Jizreël en de berg Gilboa. Het is het gebied van Issaschar. (Joz. 19:17-23.)

Zij was „uitermate schoon” en werd door Davids dienstknechten uitgekozen om tijdens de laatste dagen van de koning diens verzorgster en metgezellin te zijn. (1Kon 1:1-4.)

Een samenvatting van het internet verwoord: David was nu ongeveer zeventig jaar oud (2 Sa 5:4, 5) en was dermate verzwakt dat hij nog maar weinig lichaamswarmte had. Overdag bediende Abisag hem, waarbij zij met haar jeugdige frisheid en schoonheid ongetwijfeld de omgeving opfleurfde, en 's nachts 'lag zij aan de boezem van de koning' om hem warmte te geven, maar „de koning had geen



David & Abisag verbeeld door Pedro Américo

gemeenschap met haar”. Toch geeft de houding die naderhand door Salomo in verband met Abisag aan de dag werd gelegd, te kennen dat men haar als vrouw of bijvrouw van David beschouwde. Volgens het destijds bestaande gebruik in het Oosten zou zij dan bij Davids dood het eigendom van Davids erfgenaam worden. Het verslag omtrent Abisag gaat onmiddellijk vooraf aan het verslag over de poging van Adonia (waarschijnlijk de oudste nog in leven zijnde zoon van David) om de troon te bemachtigen en schijnt op deze plaats te zijn ingevoegd om licht te werpen op Adonia's latere handelswijze tijdens

Salomo's regering. Salomo had na zijn troonsbestijging voorwaardelijke gratie aan Adonia verleend. Nu overreedde deze Adonia Salomo's moeder Bathseba, om Salomo te vragen hem Abisag tot vrouw te geven. Salomo, die ervan overtuigd was dat Adonia dit verzoek niet alleen deed wegens Abisags schoonheid, maar dat het veeleer een geraffineerde poging vormde om zijn aanspraak op de troon te versterken, reageerde woedend, herriep de gratie die Adonia was verleend en gaf bevel hem ter dood te brengen (1Kon 2:13-25).

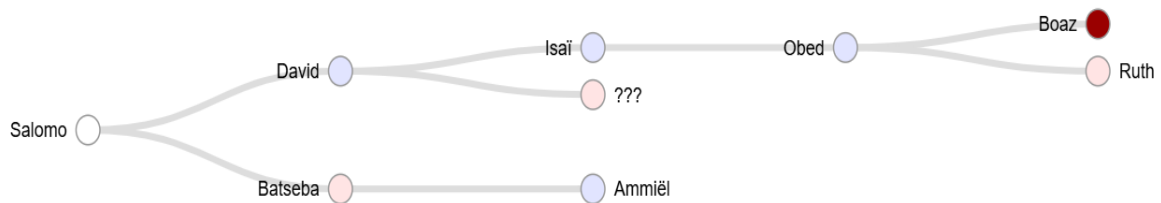
De bijbel geeft verder geen aanwijzing of Abisag nu toebehoorde aan één van Salomo's 700 vrouwen of één van zijn 300 bijvrouwen?

De Opname van de bruidsgemeente belicht vanuit Hooglied

Terugblik

Sara was de stammoeder van heel Israël maar Deborah staat bekend als leidster en is in figuurlijke zin de verzorgster geweest van de 'wijngaard Israël.' (Hooglied 8:12.) In een moeilijke tijd heeft zij Israël naar bevrijding geleid. Zij staat bekend als een moeder van Israël en is daarmee ook van grote betekenis geweest voor de bruidsgemeente. (Joh. 4:22.)

De naam Deborah betekent 'honingbij' en verwijst naar het feit dat Deborah haar volk als een bij heeft geleid naar Kanaän, 'het land van melk en honing.' Deborah was een richter en in de tijd van de 'Richteren' heerste er hongersnood. Het was de periode waar Ruth, de betovergrootmoeder van Salomo in beeld komt.



Isaï (Hebreeuws: 'יִשָּׂי, Jišaj, betekenis onduidelijk, soms vertaald als "geschenk van God") of Jesse was volgens de Hebreeuwse Bijbel de vader van koning David. Isaï was een van de vier mensen uit de Hebreeuwse Bijbel waarvan volgens de Misjna van de Talmoed wordt gezegd dat hij zonder enige zonde zijn gestorven. In de Bijbel zelf telt Isaï alleen als de vader van David; over hem zelf wordt vrijwel niets gezegd. Isaï was een zoon van Obed, dus een kleinzoon van Boaz en Ruth, uit de stam van Juda.

Hij woonde in Bethlehem en had volgens 1 Samuel 16:10-11 en 17:12 acht zonen en twee dochters.

1 Kronieken 2:13-15 noemt zeven zonen en twee dochters.



Salomo denkt na het overlijden van zijn vader David terug aan deze tijd, hij vraagt zich af hoe hij het volk Israël kan leiden. Hij raadpleegt de verzamelde psalmen van zijn vader David en heeft ongetwijfeld psalm 84 gelezen. Zijn verlangen gaat verder dan de plaats waar God woont,

het verlangen gaat naar de aanwezigheid van de "levende God." (Hooglied 1:7)

Hij beschrijft daarom in Hooglied een gevoel van intens verlangen tussen bruid (Israël en daarmee de bruidsgemeente) en Bruidegom.

De Opname van de bruidsgemeente belicht vanuit Hooglied



Spurgeon beschrijft de bruid uit Hooglied als volgt:

“De schoonste onder de vrouwen had een donkere, bruine tint gekregen als een door de zon geblakerde slavin. In het geestelijke is het dikwijls evenzo met een begenadigde ziel. De genade van de Heere heeft haar de blankheid van een lelie gegeven, zodat men haar zien mag, maar ze is zo druk bezig geweest in de dingen van dit leven, dat de zon van aardsgezindheid haar schoonheid heeft weggenomen.”

In vers 5 van Hooglied 1 reageert de bruid naar de dochters van Jeruzalem.

De "dochteren van Jeruzalem" zijn een krachtige symboliek in de Bijbel, die zowel de schoonheid van liefde als de diepte van verdriet en empathie vertegenwoordigen. Hun aanwezigheid in de teksten biedt een rijke context voor het begrijpen van de menselijke ervaring in relatie tot het goddelijke. (Refoweb.)

Symboliek:

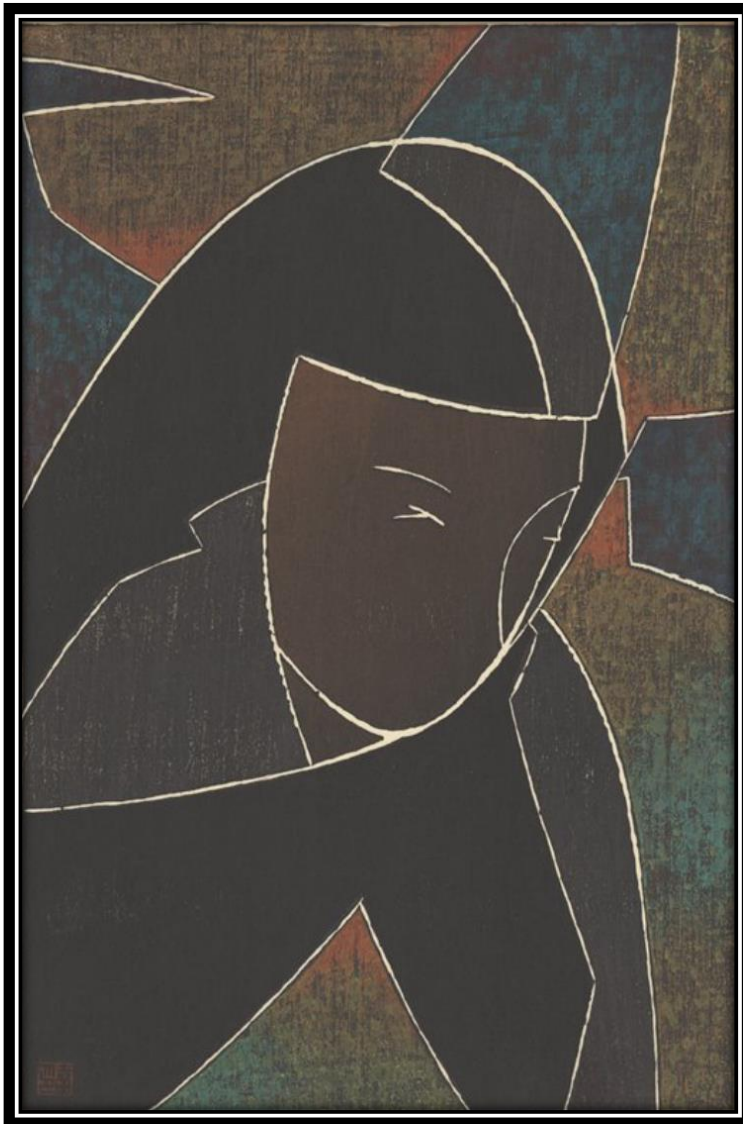
1. **Empathie en Verdriet:** De dochters van Jeruzalem symboliseren de emotionele reactie op lijden en onrecht. Hun verdriet is niet alleen voor Jezus, maar ook een reflectie van hun eigen situatie en de gevolgen van de gebeurtenissen die zich ontfouten.
Kruisiging van Jezus: Tijdens de kruisiging van Jezus worden de dochters van Jeruzalem genoemd in Lucas 23:26-32. Hier zien we een groep vrouwen die Jezus volgen en zich op de borst slaan uit verdriet. Jezus spreekt hen toe en zegt: "Gij dochters van Jeruzalem, ween niet over Mij, maar ween over uzelf en over uw kinderen." Dit benadrukt hun empathie en verdriet over de situatie, en hun rol als getuigen van de lijden van Jezus.
2. **Relatie met het Joodse Volk:** In bredere zin vertegenwoordigen de dochters van Jeruzalem de verbinding tussen de naties en het Joodse volk, en hun relatie met Christus als de bruidegom. Dit benadrukt de rol van vrouwen in de Bijbelse verhalen en hun invloed op de gemeenschap. (In deze context kan Hooglied 2:7 en Hooglied 8:10) gelezen worden.)

De Opname van de bruidsgemeente belicht vanuit Hooglied

Salomo's bruid was als bewaakster over de wijngaard aangesteld.' Daarom ook de verontschuldiging voor haar 'donkere huid.' Zij zegt daar later over: "mijn eigen wijngaard heb ik niet bewaakt."

Hierover drie gedachten:

1. Kanttekening SV: Ziet niet op mijn uiterlijke slechtheid of mismaaktheid, en veracht mij daarom niet, maar ziet mijn inwendige schoonheid.
2. De Bijbel spreekt over trouwen vanuit de cultuur van toen. Een man 'nam' een vrouw ten huwelijk, zij werd 'genomen'. Hij betaalde een bruidsprijs aan haar vader. Het Hebreeuwse woord voor trouwen heeft dezelfde stam als 'in bezit nemen'. Dit kan profetisch uitgelegd worden naar Hooglied 8:11+12.
3. Spurgeon geeft (geestelijk gezien) de volgende verklaring:
Ze wenst te gevoelen, dat ze arbeidt voor Hem, met Hem en door Hem. Klaarblijkelijk heeft ze vele moeilijkheden ondervonden. Ze heeft tevergeefs gezocht naar een geschikte rustplaats, naar een grazige weide. Misschien ook heeft ze, toen ze haar arbeid als herderin begon, gedacht, dat alles wel voorspoedig zou gaan, en nu – dezelfde zon, die haar gelaat heeft gebruind, heeft ook de weide droog en dor gemaakt. – En zo is het, dat ze uitroept: "O Gij, die alle velden kent, zeg mij, waar Ge weidt, want ik kan geen gras vinden voor mijn kudde."
En waar ze zelf lijdt onder het branden van de middagzon, en weet, dat ook haar kudde daaronder lijdt, daar vraagt ze: "waar doet Ge uw kudde rusten op de middag?"



De Opname van de bruidsgemeente belicht vanuit Hooglied

Hooglied 1:7 en 8

Spurgeon verklaart verder:

De bruid zegt: “zeg mij, waar Ge uw kudde weidt, “alsof ze wenst, met de kudde te weiden; “waar Ge uw kudde doet rusten”, alsof ze wenst, ook daar te rusten. Maar de hoofdzaak schijnt te zijn, dat ze haar kudde wenst te brengen, waar de kudde van Christus is en haar geiten rust wil geven, waar de lammeren van Christus rusten, ze wenst te arbeiden in Zijn gezelschap, haar kudde met de Zijne te verenigen en haar werk met het Zijne.

Merken we nu wel op, dat de Bruid zeer persoonlijk is. Ze zegt: “zeg mij.” O Meester! deel niet alleen uw schapen mee, waar Ge weidt, maar ook mij, want graag zou ik anderen onderrichten. Ze zou graag vele dingen weten, maar ze vraagt nu in het bijzonder, waar haar Geliefde weidt, want ze wil anderen weiden.

De Bruid zegt: “want waarom zou ik zijn als één, die zich bedekt bij de kudde van uw metgezellen?”

Als ze haar kudde bracht in een verwijderde plaats, ver van de plek, waar Jezus de zijne weidt, zou dit zeker niet goed zijn. Zou het recht kunnen wezen, als ze zich met andere herders verbond en zich afwendde van haar Bruidegom? Het blijkt uit haar woorden, dat ze dit als zeer verkeerd beschouwt en daarin ziet ze volkomen juist. Want ten eerste zou het onbehoorlijk zijn, dat een Bruid ander gezelschap zocht dan dat van haar Bruidegom. Ze hebben elk een kudde, hij heeft een grote en zij een kleine. Zullen ze nu elk voor zich een weide zoeken, ver van elkaar? Zou dit geen opspraak verwekken?

Zouden de toeschouwers niet zeggen: dat is niet zoals het betaamt; hier kan het de rechte liefde niet zijn, anders zouden deze twee immers niet zo gescheiden zijn?

We moeten hier de nadruk leggen op het woordje ik.

Waarom zou ik, die met uw bloed gekocht ben; ik, die door U bemind werd vóór de grondlegging van de wereld; ik, uw verloofde, mij tot anderen begeven en U vergeten?

Hier heeft Hooglied een dubbele betekenis. Waar Spurgeon deze tekst (7+8) in geestelijk opzicht belicht, mogen wij dat ook in profetische betekenis zin.

De bruid zegt: “zeg mij, waar Ge uw kudde weidt, “alsof ze wenst, met de kudde te weiden; “waar Ge uw kudde doet rusten”, alsof ze wenst, ook daar te rusten. Maar de hoofdzaak schijnt te zijn, dat ze haar kudde wenst te brengen, *waar de kudde van Christus is*. (Verwijzend naar Hooglied 8:12.)

Beurtzang

In Hooglied 2:7 de smekende vraag garant te blijven staan voor trouw aan de Wijngaardenier.

(Zie wijnhuis in vers 4.) De verklarende oproep om de trouw (van Israël) niet weg te geven aan omringende volkeren is zo actueel! Dit wordt niet zonder reden (1) herhaald in Hooglied 3:5 en voor de derde keer in Hooglied 8:4.

Vertrouwend op de veiligheid die omringende volkeren als schijnvrede willen bieden is Israël alsnog ‘een gesluierde bij de kudden’ maar nu bij *andere* makkers. (Hooglied 1:7.)”

Wanneer Jezus de bruidsgemeente bij de Opname tot Zich neemt veranderd de beurtzang in een rouwgezang voor degenen die achterblijven. (Zij die hun heil *niet* in Christus hebben gezocht.)

“Want wanneer zij zullen zeggen: Er is vrede en veiligheid, dan zal een onverwacht verderf hun overkomen, zoals de barensweeën een zwangere vrouw, en zij zullen het beslist niet ontvluchten.”

1 Thessalonicenzen 5:3

En Mattheüs 24:30 zegt:

“En alsdan zal in den hemel verschijnen het teken van den Zoon des mensen; en dan zullen al de geslachten der aarde wenen, en zullen den Zoon des mensen zien, komende op de wolken des hemels, met grote kracht en heerlijkheid.

Zie hierna Hooglied 3:11 met de kanttekeningen uit de SV.

(1) Drievoudige herhalingen in de Bijbel hebben vaak een symbolische betekenis en benadrukken de belangrijkheid en zekerheid van de boodschap. Het getal drie heeft in de Bijbel ook een bredere betekenis. Het kan staan voor volledigheid, heelheid, wederopstanding en harmonie, en wordt geassocieerd met de Heilige Drie-eenheid (Vader, Zoon en Heilige Geest).

De Opname van de bruidsgemeente belicht vanuit Hooglied

Hooglied 3:11

Gaat uit en aanschouwt, 35gij dochteren Sions, den koning Sálomo, met de kroon 36waarmede hem zijn moeder kroonde op den dag 37zijner bruiloft, en op den dag der vreugde zijns harten.

34 In dit vers wordt onder den naam en de heerlijkheid van Salomo, die een voorbeeld op Christus geweest is, beschreven de glorie die alle kinderen Gods zullen aanschouwen op de bruiloft des Lams, die voor de uitverkoren kinderen Gods bereid is. Als wij vermaand worden uit te gaan, daarmede wordt te kennen gegeven dat het de pijn waard is, dat men wat moeite daarom doet, gelijk men doet om een koning in zijn triomf te aanschouwen.

35 De dochteren Sions betekenen hier de Christenen, of de kerk van Christus, als Jes. 49:14, 22.

Dezen worden hier vermaand dat zij Christus (den rechten Salomo) zullen aanschouwen en aannemen, met Zijn kroon, dat is, in glorie en heerlijkheid. Zie Ps. 149:2. Matth. 21:5. Openb. 6:1, 3, 5, 7.

36 Het schijnt uit deze woorden, dat Bathseba haar zoon Salomo met een zeer schone en sierlijke kroon vereerd heeft op zijn bruiloftsdag; en door deze kroon wordt afgebeeld de heerlijkheid van Christus, waartoe Hij verheven is door Zijn hemelvaart, en die Hij Zijn kerk zal laten aanschouwen in den hemel. Zie Luk. 24:26. Joh. 17:24. Filipp. 2:9. verwijsteksten

37 Anders: zijner ondertrouw, te weten toen Salomo trouwde met zijn bruid. Geestelijkerwijze mag men hier verstaan het huwelijk van Christus met Zijn kerk, hetwelk geschiedt als zij de predicatie van het Heilig Evangelie met waar geloof aanneemt, alsdan wordt zij gezegd aan Christus te huwelijken, 2 Kor. 11:2. Gelijk zich een bruidegom over zijn bruid verheugt, also verheugt Zich God over Zijn volk. Zie Jes. 62:1, 5.

Hooglied 4 (Kingcomments)

Hooglied 4 begint met een beschrijving van de bruid door de bruidegom in al de schoonheid die zij voor hem heeft. Voor zijn beschrijving zoomt hij als het ware in op een zevental lichaamskenmerken: haar ogen, haar, tanden, lippen, slapen, hals en borsten. Zij is een bruid die hem waardig is, die helemaal bij hem past, want haar schoonheid is de weerspiegeling van zijn eigen schoonheid. In vers 7 zegt hij zelfs van haar: "Er is geen enkel gebrek aan u."

Het is een beschrijving van het toekomstig overblijfsel van Israël, in het bijzonder van de stad Jeruzalem. De Heer Jezus zal Jeruzalem bekleden met Zijn heerlijkheid (Ez 16:10-14). Ook het hemelse Jeruzalem zal schitterend zijn doordat het de heerlijkheid van God heeft: "En hij voerde mij weg in [de] geest op een grote en hoge berg en toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, die uit de hemel neerdaalde van God en de heerlijkheid van God had" (Op 21:10-11a).

De reden waarom dit hoofdstuk zo mooi is, is dat we door Salomo heen de Heer Jezus horen spreken over de waarde die Zijn bruidsgemeente voor Hem heeft. Hij ziet ons hier niet in onze praktijk, maar Hij ziet ons in wat we zijn voor Hem. Er is een mooie parallel te trekken met wat de Heer in Lukas 22 tegen Zijn discipelen zegt. Eerst lezen we daar over het gedrag van de discipelen als zij met Hem aanliggen om het Pascha te eten. Hij zegt erbij dat Hij dit vurig heeft begeerd (Lk 22:14-20). Als ze het Pascha hebben gevierd, ontstaat er "ook strijd onder hen, wie van hen wel [de] grootste mocht zijn" (Lk 22:24).

Hooglied 4:16 beschrijft een liefdesuiting van de bruidegom (Salomo) aan de bruid (de Sulamm kat). Hij roept haar op om de tuin (= Zijn lichaam als de wijngaard van het Hemelse Jeruzalem) binnen te gaan en te genieten van de vruchten. (Zie de Opname belicht vanuit Hooglied 7.)

Letterlijke Interpretatie: Hooglied wordt vaak gezien als een lofzang op de liefde tussen man en vrouw, maar het kan ook allegorisch worden geïnterpreteerd als de relatie tussen God en Israël of tussen Christus en de kerk.

De Opname van de bruidsgemeente belicht vanuit Hooglied

Trossen Liefdesappels

De dadelpalm verbeeld de levensboom omdat deze boom als markeringspunt in de 'woestijn van dit leven' ons brengt in een oase; de plaats waar water te vinden is. Water dat van levensbelang is en ons brengt bij de gekruisigde Jezus, het Levendmakende Water. (Joh. 7:37-38)

Hooglied 8:5 spreekt opnieuw over de dochters van Jeruzalem:

Wie is zij die daar opkomt uit de woestijn, leunend op haar Liefste? Onder de appelboom heb ik U gewekt. Daar heeft Uw moeder U met smart voortgebracht, met smart heeft zij U daar voortgebracht die U gebaard heeft.

"Dochter van Sion" is een metafoor die in de Hebreeuwse Bijbel wordt gebruikt om Jeruzalem te personifiëren, vaak als een vrouw of dochter die verbonden is met God.

In het Hooglied worden de "Dochters van Jeruzalem" ook genoemd als jonge, ongehuwde vrouwen die in de stad wonen en mogelijk instructies krijgen over liefde.

Dus, de "Dochters van Jeruzalem" verwijzen zowel naar vrouwen die echt aanwezig waren bij Jezus' kruisiging als naar een bredere symboliek van de stad Jeruzalem en zijn relatie tot God. (Bibliatodo.)



Hooglied beschrijft in vers 7 en 8 de liefdesappels, het zijn de dadels van de dadelpalm. In Hooglied 7 staat dat de bruidegom in het ochtendgloren (vers 12) zijn liefde wil geven, bij (1) onze deuren, zie vers 13. In het veld, tussen de granaatappels en de wijngaarden.

Bij het vroege uitlopen van de wijnstokken en de vruchtbomen blijkt het voorjaar te zijn. Salomo geeft aan te verlangen naar het moment (vers 12) wanneer de bloesems opengaan. Deze liefdesbetuiging is een allegorie naar de Opname waarbij het tijdstip van het vroege voorjaar en het ochtendgloren zinnebeeldig zijn:

Salomo spreekt over het vroege uitlopen van de wijnstokken en de vruchtbomen, het voorjaar dus en Mattheüs doet dat eigenlijk op dezelfde manier, zie hierna (2) hoofdstuk 24:32+33. Het ochtendgloren verwijst naar de waarschuwing dat voor velen Jezus toch nog als een dief in de nacht zal komen.

1. De "ingang van de wijngaard" in de Bijbel verwijst vaak naar een metaforisch concept, maar kan ook letterlijk worden opgevat als de fysieke toegang tot een wijngaard. In de context van gelijkenissen en profetieën, staat de wijngaard symbool voor Gods volk, Gods koninkrijk, of de levenswandel van een individu. De ingang kan dan gezien worden als de toegang tot deze "wijngaard", een plek van genade, gebod of bestemming.
2. De SV geeft bij Hooglied een kanttekening naar Mattheüs 24:32+33:
"Leert dan van den vijgenboom deze gelijkenis: Wanneer zijn tak nu teder wordt, en de bladeren uitspruiten, zo weet gij, dat de zomer nabij is. Alzo ook gijlieden, wanneer gij al deze dingen zult zien, zo weet, dat het [nabij] is, voor de deur."

'Onze deuren' (vers 13) is ook profetisch te zien omdat het tevens (3) verwijst naar het "Dal der Overstekers" (Naardense Bijbel). De plaats waar Gog met heel zijn menigte begraven zal worden.

<https://www.zoeklicht.nl/artikelen/ezechiël-deel-8-gog-van-het-land-magog-7644>

3. Hoofdstuk 8 vers 11 spreekt van de wijngaard in Baäl Hamon. Deze Hebreeuwse naam betekend "Heer (eigenaar, bezitter) van overvloed" of "Heer van menigte" en "Heer van genade." De naam Baäl Hamon is het Baäl (Hamona) van Salomo en wordt in verband gebracht met het dal "hā-àberim" (Ez.39:11 "het dal der doortrekkenden." (Ten oosten van de Dode Zee.)

De Opname van de bruidsgemeente belicht vanuit Hooglied

Deze wijngaard van Salomo (bij het dal van Hamon / Abarim) heeft een grote profetische betekenis en verwijst in de bijbel op verschillende plaatsen naar het 1000-jarig Vrederijk en daarmee naar het Nieuwe Jeruzalem. De ondergang van Gog luidt het einde van de Grote Verdrukking in. Het begraven van Gogs menigte zal waarschijnlijk plaatsvinden onder regie van de regering van de Messias, Jezus Christus. Dat valt dus in de beginperiode van het Messiaanse Rijk. Over die reizigers (pelgrims) spreekt Zacharia 8:20-22.

https://www.family7.nl/sites/default/files/downloads/Ezechiël/DeProfeetEzechiël_Family7_Afl31.pdf

De wijngaard in andere handen

- Salomo gaf zijn wijngaard aan de hoeders (SV) waaruit opgemaakt kan worden dat de wijngaard door Salomo werd *verlaten, zoals Hooglied 8:11 dat weergeeft 'voor 1000 stuks zilver.'

(N.B.: per bewaker!)

- God spreekt over Mijn wijngaard, de Mijne, **ligt voor Mij. De duizend zilverstukken zijn voor u, Salomo, en tweehonderd voor de bewakers van zijn vrucht. (Hooglied 8:12-HSV)

Verwijzend naar Jesaja 49: 14-16

*Sion zegt echter: De HEERE heeft mij *verlaten,
de Heere heeft mij vergeten.
Kan een vrouw haar zuigeling vergeten,
zich niet ontfermen over het kind van haar schoot?
Zelfs al zouden die het vergeten,
Ik zal u niet vergeten.
Zie, Ik heb u in beide handpalmen gegraveerd,
**uw muren zijn steeds vóór Mij.*

De kanttekeningen geciteerd:

Dat is, Mijn gemeente, als Hoogl. 1:6. Jes. 5:1. Het zijn de woorden des Bruidegoms.

Dat is, die aan Mijn zorg en opzicht bevolen en toevertrouwd is.

Ik Zelf pas er steeds op, Ik Zelf draag zorg dat hij welgebouwd worde; niet doende gelijk Salomo, die het op de wachters liet aankomen.

Ik neem Mij Zelf Mijn wijnberg en Mijn schapen aan, Ez. 34:11, 12, enz. (Joh. 10:14. Openb. 2:1.)

Alsof Hij zeide: Gij Salomo, zult uw volle pacht hebben, te weten duizend zilverlingen, vers 11.

Dat is, de arbeiders en hoeders van den wijngaard zullen ook het hunne hebben, elk overeenkomstig zijn arbeid. Zie Matth. 20:1, 2, enz.

1 Kor. 3:8. Versta hierbij: maar Mij komen de vruchten Mijns wijnstoks geheel en al toe. Deze eer geven gaarne alle getrouwe kerkendienaars hun Heere Christus Jezus; wij mogen planten en natmaken, maar het is God alleen Die den wasdom geeft, 1 Kor. 3:6, 7; 15:10.



Jezus Christus, in het Nieuwe Testament, presenteert Zichzelf als de wijnstok, met de kerk als de takken, en benadrukt het belang van in Hem te blijven voor productiviteit en waarde.

Wijngaarden symboliseren Gods oordeel en vernietiging, evenals Zijn zegeningen, welvaart en overvloed. De wijngaard dient als metafoor voor Gods uitverkoren volk. De psalmist drukt dit prachtig uit door te zeggen: "U hebt een wijnstok uit Egypte gebracht; Gij hebt de volken verdreven en geplant" (Psalm 80:8). Deze beelden herinneren ons aan de liefdevolle zorg van God om Zijn volk uit de slavernij te bevrijden en het in het Beloofde Land te vestigen. Het spreekt tot ons over Gods tedere voorzienigheid en Zijn verlangen om onder Zijn zorg te bloeien. (Christianpure.com)

De Opname van de bruidsgemeente belicht vanuit Hooglied

Kostelijke vruchten

Salomo schrijft over allerlei kostelijke vruchten, jonge en oude vruchten, vruchten die bij onze deuren groeien. (...maar Mij komen de vruchten Mijns wijnstoks geheel en al toe.)

Zij die door Gods liefde zijn ***bewaard (Joh. 15:9): "Gelijk de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u liefgehad; blijft in mijn liefde. Het "blijft in Mij, en Ik in u" zie wij in de wijnstok terugkomen:



Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen. Wie in Mij niet blijft, is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand. Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden. Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij zult mijn discipelen zijn. Gelijk de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u liefgehad; blijft in mijn liefde. Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde"
(Johannes 15:4 t/m 10).

De vruchten, ik heb ze voor u, mijn geliefde ***bewaard, jonge en oude (Hooglied 7:13):

respectievelijk zij die in Christus leven en degenen die in Christus gestorven zijn, dat zijn de bewakers van Gods' Heil, degenen die in de wijngaard de rechtmatige eigenaar als Wijngaardenier hebben erkend. Zij groeien als kostelijke vruchten bij de ingang (de deuren) van de wijngaard waarmee de Opname, onze bestemming werkelijkheid is geworden. De wijngaard heeft een waardering van 1000 zilverstukken per bewaker. (Hooglied 8:12.) Dit wijst op Gods trouw tot in de eeuwigheid, op Zijn soevereiniteit. 'De duizend' worden benoemd in het laatste hoofdstuk van het boek Hooglied; een eyeopener naar de volledigheid van Gods' Heilsplan en tevens het begin van het 1000-jarig Vrederijk. De beloning van 200 zilverstukken wijst op de heerschappij & kracht (Op. 20:6) die toekomen aan de genoemde 'bewakers' omdat in het Messiaanse Rijk alles teruggebracht zal worden onder Gods heerschappij. God zal tot Zijn doel komen met heel Zijn schepping en gaat herstellen wat onder Adam, en later Israël, gevallen is. Alles op aarde en in de hemelse gewesten zal gaan functioneren zoals God dat wil. Net als in de hof in Eden. (Ezech. 36:35.) De 200 zilverstukken als 1/5 deel wijst tevens naar het symbolische getal 5 dat staat voor Gods' liefdevolle genade!

Toen het koninkrijk van David plaats moest maken voor het koninkrijk van Salomo (als wijngaard in andere handen kwam) bracht Jeruzalem de HEERE brandoffers:

duizend jonge stieren, duizend rammen, duizend lammeren, met hun plengoffers; en slachtoffers in overvloed voor heel Israël. (1 Kron. 18:21.)

Datzelfde Jeruzalem is na 1948 tot een bedwelmende beker geworden voor vele vijandige volkeren en gaat naadloos over in het beeld van Jeruzalem dat tot een steen zal worden die niet te tillen is. (Zach.) (Een steen is alleen te tillen als Gods vijanden voor die steen staan; de actualiteit van Gog & Magog.)

Tijdens deze overgang zal Gods Bruidsgemeente opgenomen worden. (De Opname), dat kan anno 2025 elk ogenblik zijn! Gods bruidsgemeente heeft als wijngaard haar bestemming gekregen in het 1000-jarig Vrederijk. Wonderlijk toch als wij zien hoe de wijngaard & 'de duizend' voor het voetlicht gebracht worden? Zoals Hooglied laat zien vind de opname plaats in het vroege voorjaar, tijdens het ochtendgloren. Misschien wel na 8 (vernieuwing) x10 (volheid der heidenen) jaren na 1948. (2028)

In ons verlangen naar Christus gaan wij soms een stapje te ver, alleen God weet dat, in onze verwachting moeten wij alert zijn op tekenen die gegeven worden.

De Opname van de bruidsgemeente belicht vanuit Hooglied

Resumé

Opgenomen in de liefde van de Bruidegom (Hooglied 7) mag de bruidsgemeente in hogere sferen verkeren. (Salomo verbeeldt de deuren van het paradijs.) Daarom is de Opname in een ondeelbaar ogenblik, dit geeft blijk van de kracht en de grootheid in de meest heilige liefde.

De bruidsgemeente is apart gezet om apart gezet te worden!

Een opmerking bij vers 12b, "dààr zal ik u mijn liefde geven:"

het afwijzen van deze liefde, (van Zijn bloed op Golgotha) is als een anticlimax op wat hiervoor is beschreven en wordt een desillusie met de naam Grote Verdrukking.

Terug op de wereld zien wij 'de andere kant' en begrijpen wij waarom scheiding, abortus, homofolie, lhbtq+, etc., in strijd is met wat God heeft bedoeld, wat Salomo beschrijft in Hooglied 7.

Dan nog blijkt Gods' grote liefde: de martelaren mogen tijdens de Grote Verdrukking alsnog (door het geven van hùn bloed) bij God komen.

Nu begrijpen wij waarom Salomo in Hooglied geen gebruik maakt van superlatieven want:

onze God is onvergelijkbaar!



DailyVerses.net